

og Doktoren og disputerede ivrigt om moderne Musik; ved den nederste sad de to Unge, der for det meste stak Hovederne sammen under en hemmelighedsfuld Hvisken, og hvis snart varme, snart fornærmede Øjekast til hinanden syntes at tyde paa, at Fæterskabet var paa Veje til at glide over i et mere fortroligt Forhold.

Lige overfor Emanuel og Fru Hassing sad en lille tavs, sortklædt Dame, og ved Siden af hende en ældre Herre af et højst ejendommeligt Udseende. Han var en Mand paa omkring halvfjerdsindstyve Aar, stor og plump af Legemsbygning, med et fuldkommen skaldet Hoved, hvis knudrede Isse var saa hvid og blank, at alle Stuens Lys spejlede sig i den. Ansigtet var rødvinifarvet og delt paa tværs af en bred Mund, som hvert Øjeblik aabnede Udsigten til en stor og tyk Tunge, der hindrede ham i at tale rent. Øjnene var smaa og lidt skelende, Næsen derimod et fuldkomment Papegøjenæb, og fra Hagen hang en stor, rødblaa, nobret Hud ned over Halsen ligesom en Pelikanpose. I dette Ansigt sad et lillebitte hvidt Fipskæg og et Par smaa, halvmaaneformede Bakkenbarter, der efter gammel Hofmode strakte sig fra det underste af Øret hen imod Midten af Kinden. Til dette aristokratiske Skæg svarede et stift, sort